

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 czerwca 1972 r.

w sprawie klasyfikacji kosztów inwestycji oraz rozliczania strat i zysków inwestycyjnych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 7, 8 i 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188, z 1951 r. Nr 25, poz. 185 i z 1969 r. Nr 20, poz. 148) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie określa zasady klasyfikacji kosztów inwestycji oraz rozliczeń strat i zysków inwestycyjnych w jednostkach państwowych i organizacjach spółdzielczych, z wyjątkiem spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, rolniczych spółdzielni produkcyjnych i kółek rolniczych.

2. Ilekroć mowa w zarządzeniu o:

- 1) przedsiębiorstwie państwowym — należy przez to rozumieć również inne jednostki państwowe działające według zasad rozrachunku gospodarczego,
- 2) ministrze — należy przez to rozumieć również kierownika urzędu centralnego,
- 3) koszcie inwestycji — należy przez to rozumieć ogół kosztów objętych jednym zadaniem inwestycyjnym, z tym że w zakresie zakupów nie związanych z budownictwem za odrębne zadania można uważać nabycie i montaż lub zainstalowanie środka trwałego stanowiącego odrębny obiekt inwentarzowy,
- 4) dacie zakończenia inwestycji — należy przez to rozumieć datę określoną w protokole przekazania i przyjęcia inwestycji do eksploatacji.

3. Przewidziane w zarządzeniu upoważnienia ministrów dotyczą również zarządów centralnych związków spółdzielni.

§ 2. 1. Wszelkie dochody uzyskane w związku z działalnością inwestycyjną zalicza się na zmniejszenie kosztu inwestycji. Dotyczy to w szczególności:

- 1) materiałów uzyskanych z terenu zajętego pod budowę,
- 2) produktów uzyskanych w czasie rozruchu urządzeń produkcyjnych lub w czasie szkolenia załogi,
- 3) materiałów z częściowej likwidacji obiektów modernizowanych lub przebudowywanych.

2. Równowartość nieodpłatnych świadczeń otrzymanych na cele inwestycyjne zalicza się na zwiększenie funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji.

§ 3. 1. Zapłacone z funduszy inwestycyjnych odsetki od kredytów na inwestycje branżowe za okres realizacji inwestycji obciążają koszty działalności eksploatacyjnej. Odsetki te mogą być zaliczane do kosztów działalności eksploatacyjnej w ciągu trzech lat, licząc od roku następnego po oddaniu inwestycji do eksploatacji.

2. Odsetki podwyższone od kredytów inwestycyjnych za okres realizacji inwestycji zalicza się do strat inwestycyjnych.

3. Odsetki od kredytów na inwestycje branżowe za okres po rozliczeniu inwestycji, zapłacone przez inwestorów z własnych środków, obciążają koszty działalności eksploatacyjnej, a odsetki podwyższone od kredytów przeterminowanych stanowią stratę działalności eksploatacyjnej.

4. Odsetki od kredytów antycypacyjnych, udzielonych przez banki na zasilenie funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji lub remontów, obciążają właściwe fundusze. Dotyczy to również odsetek od kredytów na inwestycje wspólne oraz odsetek za okres spłaty kredytów na inwestycje branżowe, jeżeli spłata obciąża dysponenta funduszu przeznaczonego na finansowanie tych inwestycji.

5. Przepisy ust. 1—4 nie dotyczą organizacji spółdzielczych; odsetki od kredytów inwestycyjnych w organizacjach spółdzielczych obciążają koszty działalności eksploatacyjnej.

§ 4. W zależności od uzyskanych efektów koszty inwestycji dzieli się na koszty:

- 1) zwiększające wartość środków trwałych,
- 2) zwiększające wartość środków obrotowych,
- 3) zwiększające wartości niematerialne i prawne,
- 4) bez efektu gospodarczego.

§ 5. 1. Do kosztów inwestycji zwiększających wartość środków trwałych zalicza się:

- 1) koszty bezpośrednie związane z wytworzeniem lub nabyciem obiektu majątku trwałego, jak np. koszt budowy lub nabycia budynku, koszt nabycia maszyny łącznie z kosztem transportu i montażu oraz z kosztem napraw i remontów dokonanych przed oddaniem maszyny do montażu lub eksploatacji,
- 2) koszty pośrednie dotyczące więcej niż jednego obiektu.

2. Do kosztów pośrednich zalicza się:

- 1) koszty sporządzenia dokumentacji inwestycji, z uwzględnieniem założeń techniczno-ekonomicznych, oraz nabycia i adaptacji dokumentacji typowej, łącznie z kosztami nadzoru autorskiego,
- 2) koszty prowadzenia badań geologicznych i geofizycznych oraz pomiarów geodezyjnych związanych z określoną inwestycją,
- 3) koszty budowy i rozbiórki tymczasowych obiektów i urządzeń na placu budowy w zakresie obciążającym inwestora,
- 4) związane z realizacją inwestycji koszty robót wykonanych w obiektach należących do innych użytkowników,
- 5) koszty utrzymania służb inwestycyjnych finansowane ze środków inwestycyjnych (przedsiębiorstwa w budowie, zarządy inwestycji) oraz koszty zleconego nadzoru i powierzchni inwestycyjnego,
- 6) świadczenia z tytułu nagród za prawidłowe i terminowe wykonywanie inwestycji,
- 7) inne koszty, których nie można zaliczyć bezpośrednio do wartości określonego obiektu.

3. Koszty pośrednie zalicza się na zwiększenie wartości poszczególnych środków trwałych uzyskanych w wyniku inwestycji, proporcjonalnie do kosztów bezpośrednich. Jeżeli większość kosztów pośrednich dotyczy obiektów budowlanych, koszty te mogą być w całości zaliczane na zwiększenie wartości obiektów budowlanych. Właściwy minister może ustalić inne zasady rozliczania kosztów pośrednich.

§ 6. 1. Jeżeli inwestycja polega na modernizacji lub przebudowie środka trwałego, zmniejsza się dotychczasowe

umorzenie tego środka trwałego o koszty inwestycji, a jeżeli koszty inwestycji są większe od umorzenia, powiększa się wartość początkową środka trwałego o różnicę między kosztem inwestycji a umorzeniem.

2. Jeżeli inwestycja polega na nabyciu używanych środków trwałych, środki te wprowadza się do ewidencji według ceny zakupu powiększonej o koszty związane z ich nabyciem i zainstalowaniem łącznie z kosztami remontu i modernizacji, dokonanych przed oddaniem tych środków do eksploatacji.

3. Nabyte nieodpłatne środki trwałe i ich umorzenie wprowadza się do ewidencji według wartości wykazanej w ewidencji jednostki przekazującej. Koszty związane z przemieszczaniem tych środków, jeżeli przekraczają kwotę zł 10.000, zalicza się do kosztów inwestycji, jako wartości niematerialne i prawne; koszty nie przekraczające 10.000 zł zalicza się do kosztów działalności eksploatacyjnej.

§ 7. 1. Do kosztów inwestycji zwiększających wartość środków obrotowych zalicza się koszty nabycia pierwszego wyposażenia nowo budowanych lub rozbudowywanych obiektów w środki pracy (narzędzia, inwentarz), które zgodnie z obowiązującymi przepisami wchodzi w skład środków obrotowych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do pierwszego wyposażenia nowo budowanych przedsiębiorstw lub zakładów powołanych do wykonywania remontów w drodze wymiany całych maszyn lub zespołów w maszyny i urządzenia przeznaczone na wymianę.

§ 8. 1. Do kosztów inwestycji zwiększających wartości niematerialne i prawne zalicza się:

- 1) koszty związane z uzyskaniem terenów pod budowę, a w szczególności odszkodowanie za wywłaszczone nieruchomości, koszty rozbiórki obiektów wywłaszczonych, koszty dostarczenia obiektów zastępczych i przesiedlenia osób z terenów zajętych na potrzeby związane z realizacją inwestycji oraz opłaty za użytkowanie terenów w okresie budowy,
- 2) koszty zagospodarowania pomelioracyjnego,
- 3) koszty związane z nieodpłatnym nabyciem środków trwałych (§ 6 ust. 3),
- 4) koszty przygotowania eksploatacji budowanych przedsiębiorstw, zakładów, wydziałów lub obiektów, poniesione przed oddaniem inwestycji do eksploatacji, a w szczególności:
  - a) koszty studiów i projektów dotyczących przyszłej produkcji,
  - b) koszty robót geologiczno-poszukiwawczych mających na celu rozpoznanie złóż w celu eksploatacji kopalni,
  - c) koszty rozruchu mechanicznego lub technologicznego oraz koszty związane z przeprowadzeniem prób technicznej sprawności maszyn i urządzeń, jeżeli nie są objęte normami na prace montażowe,
  - d) koszty szkolenia kadr,
  - e) koszty nabycia patentów, ekspertyz krajowych i zagranicznych oraz nabycia lub wytworzenia prototypów — w przedsiębiorstwach w budowie,
- 5) inne koszty określone przez właściwych ministrów.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie dotyczy organizacji spółdzielczych, jeśli nabycie terenu następuje na własność tych organizacji; w tym wypadku koszty nabycia terenu zalicza się do kosztów zwiększających wartość środków trwałych.

3. Wartości niematerialne i prawne w przedsiębiorstwach państwowych i organizacjach spółdzielczych, podle-

gają umorzeniu i amortyzowaniu. Okres umorzenia i amortyzacji nie może przekraczać:

- 1) 10 lat dla wartości niematerialnych i prawnych wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2,
- 2) 5 lat dla pozostałych wartości niematerialnych i prawnych.

4. Okres umorzenia i amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych biegnie od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zakończono inwestycję. Przy rozliczeniu inwestycji inwestor może określić krótsze terminy umorzenia i amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych od terminów określonych w ust. 3.

§ 9. 1. Uzyskane w wyniku inwestycji środki trwałe i obrotowe podlegają wprowadzeniu do ewidencji tych środków pod datą przekazania inwestycji lub jej części do eksploatacji.

2. Maszyny i urządzenia, nabyte ze środków inwestycyjnych, nie wykorzystane w toku realizacji inwestycji z powodu zmiany projektu lub z innych przyczyn, podlegają z chwilą zakończenia inwestycji wprowadzeniu do ewidencji środków trwałych.

3. Materiały zakupione ze środków inwestycyjnych, nie wykorzystane lub nie upłynnione w toku realizacji inwestycji, podlegają zakwalifikowaniu do zapasów działalności eksploatacyjnej.

4. Należności powstałe w związku z realizacją inwestycji, nie wyegzekwowane do dnia zakończenia inwestycji, podlegają zakwalifikowaniu do rozrachunków działalności eksploatacyjnej przy równoczesnym utworzeniu w przedsiębiorstwach rezerwy na pokrycie roszczeń spornych i roszczeń z tytułu niedoborów i szkód.

5. Zwrot środków obrotowych za materiały przejęte na rzecz działalności eksploatacyjnej (ust. 3) oraz należności (ust. 4) powinien być dokonany przed rozliczeniem inwestycji z bankiem.

§ 10. 1. Do kosztów inwestycji bez efektu gospodarczego zalicza się:

- 1) koszty inwestycji, której realizacji zaniechano, zmniejszone o wpływy uzyskane z likwidacji,
- 2) koszty zabezpieczenia i konserwacji inwestycji czasowo wstrzymanych na podstawie decyzji właściwych organów,
- 3) koszty robót wymienionych w § 8 ust. 1 pkt 4 lit. b), które nie dały pozytywnego wyniku.

2. Koszty inwestycji bez efektu gospodarczego w jednostkach państwowych podlegają — pod datą zakończenia likwidacji inwestycji (ust. 1 pkt 1) lub pod datą zakończenia inwestycji (ust. 1 pkt 2 i 3) — odpisaniu z funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji; w organizacjach spółdzielczych koszty te stanowią stratę działalności eksploatacyjnej; strata może być rozliczona w ciągu trzech lat.

§ 11. 1. Nie podlegające pokryciu ze środków inwestycyjnych koszty inwestycji branżowych polegających na budownictwie, poniesione przed przyjęciem inwestycji przez bank do finansowania, są opłacane ze środków obrotowych. Równowartość tych kosztów zalicza się do strat eksploatacyjnych.

2. Koszty inwestycji branżowych przewyższają koszty planowe oraz koszty powstałe lub ujawnione po rozliczeniu inwestycji z bankiem, a nie znajdujące pokrycia w środkach zarezerwowanych na ten cel na rachunku bankowym, są pokrywane ze środków obrotowych. Równowartością kosztów poniesionych ze środków obrotowych przedsiębiorstwa państwowe obciążają wynik działalności eksploatacyjnej zwiększając fundusz inwestycyjny.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do większych inwestycji budowlanych realizowanych przez organizacje spółdzielcze, z tym że koszty tych inwestycji poniesione przed przyjęciem ich przez bank do finansowania, przekraczające koszt planowy, oraz koszty powstałe lub ujawnione po rozliczeniu inwestycji z bankiem podlegają pokryciu z zysku bilansowego zmniejszonego o podatek dochodowy.

4. Kwoty kosztów zwróconych po rozliczeniu z bankiem inwestycji, o których mowa w ust. 1—3, przelewa się na rachunek rozliczeniowy inwestora; równowartość zwróconych kosztów zalicza się na wynik działalności eksploatacyjnej.

5. Koszty inwestycji jednostek i zakładów budżetowych poniesione lub ujawnione po rozliczeniu z bankiem inwestycji, nie znajdujące pokrycia w środkach zarezerwowanych na ten cel na rachunku bankowym, pokrywa się ze środków przeznaczonych na działalność bieżącą, a zwrot kosztów zalicza się na dochody tych jednostek.

6. O koszty inwestycji lub ich zwroty powstałe lub ujawnione po zakończeniu inwestycji należy skorygować wartość środków trwałych i obrotowych lub wartości niematerialne i prawne.

§ 12. 1. Do strat inwestycyjnych zalicza się:

- 1) podwyższone odsetki od kredytów inwestycyjnych za przekroczenie planowego kosztu lub terminu oddania inwestycji do eksploatacji,
- 2) zapłacone przez inwestora kary, odszkodowania i odsetki za zwłokę związane z działalnością inwestycyjną,
- 3) koszty postępowania sądowego lub arbitrażowego,
- 4) należności umorzone wskutek przedawnienia lub z innych przyczyn,
- 5) nie obciążające pracowników niedobory ujawnione w materiałach, maszynach i urządzeniach,
- 6) straty poniesione przy upłynieniu składników majątkowych nabytych ze środków inwestycyjnych, łącznie z kosztami upłynienia,
- 7) straty o charakterze losowym,
- 8) inne straty określone w odrębnych przepisach.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie dotyczy organizacji spółdzielczych.

3. Do zysków zalicza się:

- 1) kary i odszkodowania uzyskane przez inwestora od kontrahentów za niedotrzymanie przez nich warunków umów,
- 2) zwrot kosztów postępowania sądowego lub arbitrażowego,
- 3) nadwyżki ujawnione w materiałach, maszynach, urządzeniach itp.,
- 4) nadwyżki uzyskane przy upłynieniu składników majątkowych nabytych ze środków inwestycyjnych,
- 5) odszkodowania otrzymane z tytułu strat losowych,
- 6) wpływy z tytułu należności odpisanych poprzednio na straty inwestycyjne,
- 7) inne zyski określone w odrębnych przepisach.

4. Nie zalicza się do strat i zysków inwestycyjnych:

- 1) różnicy wartości powstałej wskutek zarządzanego przez właściwe organy przeszacowania materiałów, maszyn

i urządzeń inwestycyjnych oraz inwestycji rozpoczętych; różnica z przeszacowania stanowi zwiększenie lub zmniejszenie funduszy inwestycyjnych;

- 2) różnicy między ewidencyjną wartością materiałów nabytych ze środków inwestycyjnych a ceną uzyskaną z ich odprzedaży wykonawcom inwestycji; różnica ta wpływa na wzrost lub zmniejszenie kosztu inwestycji;
- 3) równowartości nieprawidłowo sfinansowanych kosztów inwestycji, o których mowa w § 11 ust. 1—3.

§ 13. 1. Straty i zyski inwestycyjne w toku realizacji inwestycji ewidencjonowane są łącznie z kosztami inwestycji.

2. Saldo strat i zysków inwestycyjnych podlega pod datą zakończenia inwestycji zaliczeniu:

- 1) do strat i zysków działalności eksploatacyjnej przedsiębiorstw państwowych i organizacji spółdzielczych, z tym że w przedsiębiorstwach państwowych nadwyżka strat inwestycyjnych nad zyskami inwestycyjnymi może być rozliczona ze stratami działalności eksploatacyjnej w równych ratach miesięcznych w ciągu trzech lat, licząc od roku następującego po zakończeniu inwestycji.
- 2) do kosztów utrzymania centrali zjednoczenia wykonującej funkcje inwestora bezpośredniego.

3. Bezpośrednio po zakończeniu inwestycji jednostki określone w ust. 2 są obowiązane:

- 1) jeżeli straty inwestycyjne przewyższają zyski inwestycyjne — przelać różnicę z rachunku rozliczeniowego (rachunku środków na utrzymanie centrali zjednoczenia) na bankowy rachunek, z którego inwestycja była finansowana,
- 2) jeżeli zyski inwestycyjne przewyższają straty inwestycyjne — przelać różnicę z bankowego rachunku, z którego inwestycja była finansowana, na rachunek rozliczeniowy (rachunek środków na utrzymanie centrali zjednoczenia).

4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się również do jednostek pełniących funkcje inwestora zastępczego inwestycji wspólnej.

5. Kwoty przelewów, o których mowa w ust. 3, ustala się w wysokości salda strat i zysków inwestycyjnych bez podwyższonych odsetek od kredytów inwestycyjnych (§ 12 ust. 1 pkt 1). Odsetki podwyższone od kredytów inwestycyjnych bank nalicza przy rozliczeniu inwestycji i pokrywa bezpośrednio z rachunku rozliczeniowego inwestora, a w razie realizacji inwestycji branżowej przez dyrekcję inwestycji miejskich lub dyrekcję budownictwa rolniczego — z rachunku, o którym mowa w § 14.

6. Przepisy ust. 3 pkt 1 i ust. 5 nie mają zastosowania do nowo budowanych przedsiębiorstw państwowych, jeżeli zjednoczenie za zgodą ministra przejmie nadwyżkę strat inwestycyjnych nad zyskami inwestycyjnymi przedsiębiorstwa. Przejęte w tym wypadku straty przedsiębiorstwa rozlicza się z wynikiem zjednoczenia.

7. Saldo strat i zysków inwestycyjnych w jednostkach i zakładach budżetowych zmniejsza lub zwiększa fundusze na finansowanie inwestycji.

8. Ujawnione po rozliczeniach inwestycji straty i zyski związane z inwestycją zalicza się:

- 1) w przedsiębiorstwach państwowych i organizacjach spółdzielczych — do strat i zysków działalności eksploatacyjnej,

- 2) w centralach zjednoczeń wykonujących funkcje inwestora bezpośredniego — do dochodów lub wydatków związanych z utrzymaniem centrali zjednoczenia,
- 3) w jednostkach i zakładach budżetowych — do dochodów lub wydatków działalności bieżącej.

§ 14. 1. Dyrekcje inwestycji miejskich i dyrekcje budownictwa rolniczego rozliczają salda strat i zysków powstałych w związku z realizacją inwestycji branżowych z odrębnym rachunkiem prowadzonym w oddziale banku właściwym dla siedziby dyrekcji; stan rachunku na koniec roku podlega rozliczeniu z budżetem, w drodze przelewu nadwyżki tego rachunku na dochody budżetowe lub pokrycia z budżetu niedoboru na tym rachunku.

2. Z rachunku, o którym mowa w ust. 1, dyrekcje inwestycji miejskich i dyrekcje budownictwa rolniczego dokonują również wydatków na pokrycie kosztów inwestycji przekraczających koszt planowy, jak też na pokrycie kosztów ujawnionych po zakończeniu i rozliczeniu zadania inwestycyjnego; na rachunki te dyrekcje inwestycji miejskich i dyrekcje budownictwa rolniczego przyjmują zwrot poniesionych wydatków inwestycyjnych, dotyczących inwestycji zakończonych i rozliczonych. Dotyczy to również wydatków i wpływów z tytułu strat i zysków inwestycyjnych, ujawnionych po rozliczeniu inwestycji.

§ 15. Koszty opracowania dokumentacji inwestycji, w tym również założeń techniczno-ekonomicznych, zalicza się do kosztów inwestycji pod datą przystąpienia do realizacji inwestycji.

§ 16. 1. Równowartość kosztów dokumentacji nie wykorzystanej w ciągu 2 lat od jej zakończenia, tj od dnia wystawienia ostatecznej faktury za dokumentację lub w terminie dłuższym, określonym przez jednostkę nadrzędną, podlega w przedsiębiorstwach państwowych odpisaniu na straty działalności eksploatacyjnej. Równocześnie inwestor przenosi na zyski działalności eksploatacyjnej równowartość środków zużytych na finansowanie dokumentacji, pochodzących z funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych lub inwestycji socjalnych i mieszkaniowych.

2. Postępowanie w razie niewykorzystania dokumentacji dla inwestycji jednostek i zakładów budżetowych regulują przepisy w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych.

3. W razie późniejszego wykorzystania dokumentacji równowartość odpisanej uprzednio dokumentacji zalicza się do kosztów inwestycji jako świadczenia nieodpłatnie otrzymane (§ 2 ust. 2).

4. Koszty nie wykorzystanej dokumentacji inwestycji w organizacjach spółdzielczych podlegają odpisaniu z funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji.

§ 17. Przepisy § 15 i 16 stosuje się również do innych kosztów związanych z przygotowaniem inwestycji do realizacji, określonych w przepisach o finansowaniu inwestycji.

§ 18. 1. Środki wnoszone jako udział w realizacji inwestycji wspólnych i towarzyszących zmniejszają w jednostce przekazującej odpowiednie fundusze inwestycyjne; jednostki i zakłady budżetowe objęte planowaniem centralnym przekazują te udziały ze środków budżetowych lub pozabudżetowych.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie również do wydatków związanych z nabyciem spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego, z tym że równowartość poniesionych na ten cel wydatków podlega ewidencjonowaniu jako wartości trwale zwiększające fundusz statutowy, zasobowy lub inny fundusz o podobnym charakterze.

§ 19. 1. Do remontów stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) § 10 — do rozliczania remontów zaniechanych,
- 2) § 12 i 13 — do kwalifikowania i rozliczania strat i zysków działalności remontowej, z tym że przedsiębiorstwa państwowe i organizacje spółdzielcze rozliczają te straty i zyski w końcu każdego kwartału bez względu na to, czy dotyczą remontów zakończonych, czy rozpoczętych,
- 3) § 16 — do rozliczania nie wykorzystanej dokumentacji remontowej w przedsiębiorstwach państwowych i organizacjach spółdzielczych.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do remontów finansowanych ze środków przeznaczonych na działalność eksploatacyjną.

§ 20. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów i Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 6 lipca 1962 r. w sprawie wzmocnienia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 59, poz. 283),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 29 listopada 1969 r. w sprawie prowadzenia ewidencji zaangażowania nakładów inwestycyjnych (Monitor Polski Nr 52, poz. 409),
- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 1 kwietnia 1970 r. w sprawie klasyfikacji i rozliczania kosztów inwestycji w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 94),
- 4) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1970 r. w sprawie obowiązku prowadzenia rachunku zaangażowania nakładów inwestycyjnych w organizacjach spółdzielczych (Monitor Polski Nr 19, poz. 147),
- 5) zarządzenie nr 78 Ministra Finansów z dnia 7 października 1970 r. w sprawie zasad rozliczania i ewidencji strat i zysków inwestycyjnych w niektórych jednostkach budżetowych,
- 6) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1970 r. w sprawie spłaty kredytów bankowych zaciągniętych na inwestycje branżowe (Monitor Polski Nr 41, poz. 313),
- 7) okólnik Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 7 kwietnia 1967 r. w sprawie łączenia środków na remonty kapitalne ze środkami przeznaczonymi na modernizację obiektów produkcyjnych oraz gospodarowania odszkodowaniami ubezpieczeniowymi za wypadki losowe (Monitor Polski Nr 23, poz. 109).

§ 21. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do inwestycji zakończonych po dniu 1 stycznia 1972 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski